

“Ο Πάσχων Μεσσίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως

Στο εβδομαδιαίο περιοδικό “ΘΥΜΙΑΜΑ” που εκδίδεται από την Ιερά Μητρόπολη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ιερεμίας δημοσίευσε, στο τεύχος που αναρτήθηκε στην επίσημη ιστοσελίδα τη Μ. Δευτέρα, το κήρυγμα με τίτλο “Ο Πάσχων Μεσσίας”.

Διαβάστε το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου:

1. Στό σημερινό μου κήρυγμα, άδελφοί χριστιανοί, Γορτύνιοι καί Μεγαλοπολίτες, έπιθυμώ νά σάς έρμηνεύσω μία προφητεία τοῦ προφήτου Ἡσαΐου στό κεφ. 53 τοῦ βιβλίου του, πού ἀναφέρεται στό πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι πολύ σπουδαῖα τά ὅσα μᾶς λέγει ἡ προφητεία αὐτή γιά τόν πάσχοντα Μεσσία, σπουδαῖα καί ἐξαίσια, γι’ αὐτό προτοῦ νά ἀρχίσει νά τά κηρύττει, λέει προλογικά ὁ προφήτης: «Ποίός θά πιστεύσει σ’ αὐτά πού θά πῶ, καί ἡ θαυμαστή δύναμη τοῦ Θεοῦ σέ ποιό ἄλλο γεγονός ἐκδηλώθηκε θαυμαστότερα;». Τό κείμενο λέγει: «Τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν καί ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;» (στίχ. 1). Μέ αὐτά τά λίγα λόγια ὁ προφήτης ἐξαίρει αὐτά πού πρόκειται νά πεῖ. Στήν συνέχεια λέγει μόνο δύο λόγια, γιά νά χαρακτηρίσει τήν παιδική ἡλικία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μεσσίας εἶχε ταπεινή καταγωγή καί μεγάλωσε σέ δυσμενεῖς συνθῆκες. Γι’ αὐτό καί

ὁ Ἰησοῦς τὸν παριστάνει σάν «φυτό» (κατὰ τὸ Ἑβρ. κείμενο) καί σάν μιά ρίζα φυτευμένη σέ «ξηρή» γῆ, σέ γῆ πού δέν ποτίζεται (στίχ. 2). Ἀπό μιά τέτοια ρίζα φυτευμένη σέ ξηρή γῆ καί πού δέν ποτίζεται, δέν μπορεῖ κανεὶς νά ἔχει ἐλπίδα ὅτι αὐτή θά βλαστήσει καί θά ἀναπτυχθεῖ. Καί ὅμως! Ἀπό αὐτή τήν ρίζα, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἀναπτύχθηκε πανύψηλο δέντρο, πού ἡ σκιά του ἀγκάλιασε ὅλο τὸν κόσμο!

2. Μετά ἀπὸ τίς δύο παραπάνω εἰκόνες, τοῦ φυτοῦ καί τῆς ἄνυδρης ρίζας, μέ τίς ὁποῖες ὁ προφήτης Ἰησοῦς παρέστησε τήν παιδική ἡλικία τοῦ Μεσσία, προσπερνάει τώρα τὰ ἄλλα ἐνδιάμεσα στάδια τῆς ζωῆς του καί τὸν παρουσιάζει ὡς πάσχοντα. Τὰ πάθη του ἦταν τέτοια, ὥστε τοῦ εἶχαν ἀλλοιώσει καί παραμορφώσει ἐντελῶς τήν μορφή του. «Καί εἶδομεν αὐτόν – λέγει ὁ προφήτης – καί οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδέ κάλλος» (στίχ. 2). Πῶς τὸν «εἶδες»,

ὦ προφήτα, τὸν Χριστό, ἀφοῦ ἐσύ ἔζησες ὀκτακόσια χρόνια πρὶν ἀπὸ αὐτόν; Τὸν εἶδε, χριστιανοί μου, μέ τὸ προφητικὸ μάτι, πού βλέπει τὰ μέλλοντα καί τὰ παριστάνει σάν παρόντα. Καί ὅπως εἶδε, λοιπόν, προφητικά τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί τὸ περιγράφει: «Δέν εἶχε ὄψη οὔτε ὠραιότητα, οὔτε μορφή τοιαύτη, ὥστε νά τὸν ἀγαπήσουμε. Ἦταν περιφρονημένος καί ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἄνθρωπος τῶν θλίψεων καί οἰκεῖος

πρὸς τοὺς πόνους» (στίχ. 2.3). Ἐνα τέτοιο θέαμα κανεὶς δέν νοιώθει εὐχάριστα νά τό βλέπει, γι' αὐτό καί λέγει γιὰ τὸν θεατὴ «ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ» (στίχ. 3). Εὐχάριστα, δηλαδή, ἀποσύρει τὰ βλέμματά του ἀπὸ αὐτό, γιατί δέν θέλει νά τό δεῖ.

3. Ἀλλά, γιατί πάσχει ὁ Μεσσίας; Ὁ προφήτης δίνει τώρα τήν ἐρμηνεία τῶν παθημάτων του. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὅταν ἔπασχε κάποιος, ἐθεωρεῖτο ὅτι τὸν κτυπᾷ καί τὸν τιμωρεῖ ὁ Θεὸς γιὰ κάποιο του ἁμάρτημα. Ἔτσι λοιπόν καί γιὰ τὸν Μεσσία, ἐρμήνευαν ἔτσι οἱ ἄνθρωποι τὰ πάθη του, ὅτι δηλαδή εἶναι κτυπήματα καί πληγές ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ κάποιο του ἁμάρτημα. Αὐτό θέλει νά πεῖ αὐτό πού λέγει παρακάτω ὁ προφήτης: «Ἡμεῖς δέ (ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι) ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καί πληγῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καί ἐν κακώσει» (στίχ. 4). Ὁχι, ὄχι, λέγει ὁ Ἰησοῦς. «Οὗτος – ὁ Χριστός – τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καί περὶ ἡμῶν ὁδυνᾶται» (στίχ. 4α). Πάσχει, δηλαδή, γιὰ τὰ δικά μας ἁμαρτήματα. Ὁ ἴδιος δέν ἔκανε καμμία ἁμαρτία. «Ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ»

(στίχ. 9). Εἶναι ἀναμάρτητος. Αὐτή, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ ἐρμηνεία τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔπαθε γιὰ τὰ δικά μας ἁμαρτήματα, γιὰ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Γι' αὐτό καί τὸ πάθος Του ἡ Ἐκκλησία τό λέγει «Θυσία», «ἐξιλαστήριο Θυσία». «Τραυματίστηκε γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, κτυπήθηκε γιὰ τίς ἀνομίες μας» (στίχ. 5). «Μέ τὴν δική

του πληγὴ, θεραπευτήκαμε ἡμεῖς» (στίχ. 5). Ὡραῖο αὐτό, ὅσο καί περίεργο: Ἄλλος ὑπέφερε τὴν ἐγχείρηση καί ἄλλος θεραπεύθηκε! Ἀλλά ὁ Μεσσίας πού πάσχει εἶναι

ἀναμάρτητος, ὅπως εἶπε ὁ Ἡσαΐας. Γι' αὐτό, ἐνῶ ἀπέθανε θάνατο πραγματικό (χωρίστηκε ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὸ σῶμα του), ὅμως δέν μπορεῖ νὰ παραμένει συνεχῶς στὸ βασίλειο τοῦ θανάτου, ἀλλὰ θὰ ἀναστηθεῖ. Αὐτό θέλει νὰ πεῖ ὁ στίχ. 11 πού λέγει ὅτι μετὰ τὸν θάνατό του, «θά δεῖ φῶς, θὰ χορτάσει ἀπὸ φῶς» (στὸ Ἑβρ. ὁ στίχος εἶναι σαφέστερος)! «Βλέπω φῶς» σημαίνει «ἔρχομαι στὴν ζωὴ». Ἄρα ὁ ἀποθανὼν Μεσσίας θὰ ἀναστηθεῖ. Ἡ δέ φράση «θά χορτάσει ἀπὸ φῶς» σημαίνει τὴν πλήρη ἐπάνοδο τοῦ Μεσσία στὴν ζωὴ. Ἀναστήθηκαν καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ πεθάνουν ὅμως πάλι. Ὁ Μεσσίας ὅμως θὰ εἶναι αἰώνιος. «Θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6,9).

4. Τέλος, θέλω νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου, καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη ἀγαθοποιό ἀποτέλεσμα τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶπαμε τὸ πρῶτο καὶ κύριο, τὸ ὅτι λάβαμε τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, διότι ἡ Θυσία Του ἦταν ἐξιλαστήριος (βλ. καὶ στίχ. 10). Αὐτό δέ, ἡ ἄφεση δηλαδή τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐπέφερε τὴν εἰρήνη μας μέ τὸν Θεό, ἀλλὰ καὶ μεταξύ μας. Γι' αὐτό καὶ λέγει ὁ προφήτης: «Τὸ πάθος αὐτοῦ ἦταν πρὸς ἡμετέραν εἰρήνην» (στίχ. 5). Ἀλλὰ ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει γιὰ τὸν πάσχοντα Μεσσία καὶ ἓναν ἄλλον φοβερά ὑπέροχο λόγο, ὅπως αὐτός γράφεται στὸ Ἑβραϊκὸ κείμενο: «Θὰ ἴδῃ σπέρμα, τὸ ὁποῖο θὰ ζήσει μακρὰς ἡμέρας. Καὶ ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐσχεδίασε (διὰ τὸν Μεσσία) διὰ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ θὰ ἐκπληρωθεῖ» (στίχ. 10). Ὁ λόγος αὐτός ὁμιλεῖ γιὰ «σπέρμα», γιὰ ἀπογόνους δηλαδή τοῦ Μεσσία. Καὶ θὰ ἐννοήσουμε βέβαια πνευματικούς ἀπογόνους. Τὸ «σπέρμα» αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του! Ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι αἰώνια, γι' αὐτό καὶ λέγει τὸ χωρίο μας ἐδῶ ὅτι θὰ ζήσει «μακρὰς ἡμέρας». Καὶ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι νὰ συνεχίζει τὸ ἔργο τοῦ Λυτρωτοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας»!, ὅπως λέγει πολὺ ὠραῖα ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος.

Μέ πολλές εὐχές, †

Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας